

**GREEN DAYS, HANOI
SEPTEMBER 25, 2010**

Jake Brunner
IUCN, International Union for Conservation of
Nature, Viet Nam

Water pollution and water scarcity are probably Vietnam's greatest environmental problems. They have serious impacts on human health, economic growth, and freshwater biodiversity. Here is a paragraph from a forthcoming World Bank report:

Vietnam is not rich in water: more than 60 percent of water flow comes from other countries and dry season shortages now occur in many rivers. Yet in the short wet season, many people are killed and enormous damage inflicted. Pollution continues to get more severe, while environmental and social concerns increase. In the face of the economic boom, Vietnam has struggled to implement sustainable approaches, and when measures are taken, it fails to enforce its regulatory frameworks.

Problems of water pollution and scarcity have been recognized for a long time but little effective action has been taken. Policies have been developed and decrees have been issued but very little has changed on the ground.

In developed countries, it was only when NGOs got involved that government took effective action on the environment. In the 1970s, many rivers in the US and Europe were so polluted that they caught fire. Now you can drink the water and the fish have returned. International experience suggests that greater public participation is required before governments take the difficult decisions needed to improve water resources management.

Why are these decisions so difficult? One

**CHUỐI NGÀY XANH. HÀ NỘI
NGÀY 25/9/2010**

Ông Jake Brunner
Tổ chức Bảo tồn Thiên nhiên Quốc tế
tại Việt Nam (IUCN)

Ô nhiễm nguồn nước và thiếu nước sạch là một trong những vấn đề môi trường đáng quan tâm nhất tại Việt Nam. Sự ô nhiễm này gây ra không ít tác hại nghiêm trọng tới sức khỏe con người, sự phát triển kinh tế và đa dạng sinh học của nguồn tài nguyên nước. Sau đây là trích dẫn trong bản báo cáo sắp công bố của Ngân hàng Thế giới:

Việt Nam không có nhiều tài nguyên nước: hơn 60% dòng chảy xuất phát từ các quốc gia khác và hiện tượng thiếu nước vào mùa khô hạn đang diễn ra tại rất nhiều con sông. Trong khi đó, mặc dù mùa mưa tại Việt Nam không dài nhưng đã gây ra rất nhiều thiệt hại về người và tài sản. Ô nhiễm tiếp tục trở nên nghiêm trọng trong khi những lo ngại về môi trường và xã hội ngày càng nhiều hơn. Với tốc độ phát triển kinh tế chóng mặt, Việt Nam đã và đang nỗ lực để thực hiện cách tiếp cận bền vững thế nhưng trong khi chưa thực hiện được một biện pháp nào thì việc thực thi các khung chính sách lại không đạt được kết quả mong đợi

Ô nhiễm và thiếu nước sạch tuy không phải là vấn đề mới nhưng hầu như chưa có một giải pháp hiệu quả nào được đưa ra. Mặc dù các chính sách và nghị định đã và đang được xây dựng và ban hành nhưng tình hình vẫn chưa được cải thiện nhiều.

Tại các nước phát triển, chỉ khi có sự tham gia tích cực của các tổ chức Phi chính phủ thì Chính phủ mới có những động thái hiệu quả nhằm bảo vệ môi trường. Trong những năm 1970, rất nhiều con sông tại Mỹ và Châu Âu bị ô nhiễm tới mức chúng có thể bắt lửa. Giờ đây, bạn thậm chí có thể uống nước từ những con sông đó và các loài cá đã quay lại. Kinh nghiệm quốc tế cho thấy công chúng cần tham gia một cách tích cực hơn nữa trước khi chính phủ đưa ra những quyết định khó khăn nhằm nâng cao công tác quản lý tài nguyên nước.

Vì sao những quyết định này lại khó khăn? Một

reason is that they require ministries to give up some of their power. In Vietnam, ministries are like little countries that struggle for power and resources. That makes coordinating and optimizing water use very hard because, for example, the ministry responsible for power generation wants to maximize electricity output whereas the ministry responsible for irrigation wants to maximize rice production.

Another reason is that Vietnam is pursuing a "growth at all costs" development strategy, which means that we'll grow now and clean up later. A problem with this approach is that the environmental damage it causes, in terms of dirty air and polluted water, hurts the poor much more than the wealthy. Another consequence of this approach is that provincial governments are reluctant to close down polluting industries because of the impact on provincial GDP and jobs. That's what happened in the Vedan case.

What can local NGOs do to make a difference? NGOs can work with the media to monitor and report on water quality. They can interview people about the impact that dirty water or water shortages have on their livelihoods. They can get articles published in the newspapers. They can encourage TV and radio to report on dead rivers.

But first of all, I encourage you to learn more about how water is used in Vietnam. The best place to start is the Water Sector Review, which was completed in 2008. It is an excellent source of data and information. You can download reports in both English and Vietnamese from www.vnwatersectorreview.com.

With the support of the Finnish Ministry of Foreign Affairs, IUCN is facilitating a 4-year project called Mekong Water Dialogues. Our goal is to increase NGO participation in discussions and decisions over water resources management in Vietnam, Thailand, Laos, and Cambodia. We will use this project to support your voices and look forward to future cooperation.

Thank you.

lý do là để đưa ra những quyết định ấy, các cơ quan quản lý sẽ phải từ bỏ một số đặc lợi. Ở Việt Nam các cơ quan quản lý phải cố gắng để có được quyền lực và tài nguyên. Điều đó gây trở ngại rất lớn cho việc hợp tác và tối ưu hóa việc sử dụng nguồn nước. Ví dụ như ngành điện lực muốn tối đa hóa lượng điện sản xuất ra trong khi cơ quan quản lý nông nghiệp lại muốn tăng cường thủy lợi để sản xuất gạo.

Một lý do nữa là Việt Nam đang theo đuổi chiến lược "phát triển bằng mọi giá". Hay nói cách khác là phát triển trước và giải quyết hậu quả sau. Vấn đề ở đây là ô nhiễm môi trường có tác động tới người nghèo nhiều hơn người giàu. Một hệ quả nữa của vấn đề này là chính quyền địa phương ngần ngại không muốn đóng cửa các khu công nghiệp gây ô nhiễm do lo ngại tới GDP và việc làm tại địa phương. Đây là điều đã xảy ra trong vụ Vedan.

Các tổ chức Phi chính phủ có thể làm gì để tạo ra sự khác biệt? Họ có thể làm việc với báo giới để giám sát và báo cáo chất lượng nguồn nước. Họ có thể phỏng vấn mọi người về tác động của nước bẩn hoặc sự khan hiếm nước với cuộc sống con người. Họ có thể viết báo, khuyến khích các phương tiện thông tin đại chúng vào cuộc và đưa tin về những dòng sông chết.

Nhưng trước hết, tôi khuyến khích các bạn tìm hiểu thêm về thực trạng sử dụng nguồn nước tại Việt Nam. Điểm khởi đầu tốt nhất chính là Tổng quan ngành nước, ra mắt năm 2008. Đây là một nguồn thông tin quý báu. Bạn có thể tải bản tiếng anh và tiếng việt tại www.vnwatersectorreview.com.

Với sự giúp đỡ của Bộ Ngoại giao Phần lan, IUCN đang tiến hành một chương trình trong vòng 4 (bốn) năm có tên Đối thoại nước khu vực sông Mê-kông. Mục tiêu của chúng tôi là tăng cường sự tham gia của các tổ chức Phi chính phủ trong việc thảo luận và đưa ra quyết định về quản lý tài nguyên nước tại Việt Nam, Thái Lan, Lào, và Cam pu chia. Thông qua chương trình này chúng tôi hy vọng hỗ trợ tiếng nói của bạn và rất mong đợi hợp tác trong tương lai.

Xin cảm ơn.